

[Justitsministeren.]

en Lov om, at der skal være Adgang for de færøske Fiskeriredere til at optage Laan til Udrustning og Drift af Fiskefartøjer, forinden Fiskeriet bliver iværksat, mod at man betaler Laanet tilbage, naar Fiskene er fanget og Fangsten solgt. Det vil sige, at man paa en vis Maade pantsætter Torsken, medens den svømmer i Havet. Det er naturligvis en mærkelig Fremgangsmaade, men den har i et Par Aar vist sig frugtbringende, og jeg mener derfor at burde foreslaa den igen. Paa Grund af, at Anmodningen fra rette vedkommende paa Færøerne om at faa denne midlertidige Lov gentaget i Aar er kommet saa sent frem, har Lagtinget ikke kunnet faa Løjlighed til at behandle Forslaget i dets ordentlige Samling 1934, men Lagtingets „vinnunevnd“ — det er vist saadan noget som Erhvervsudvalg, da „vinnu“ betyder Gevinst — har imidlertid anbefalet Sagens Gennemførelse i Overensstemmelse med Rederiforeningens Indstilling. Amtmanden har nogle Betæneligheder derved, men det har Finansministeriet og Ministeriet for Søfart og Fiskeri ikke, og Justitsministeriet maa anse det for heldigst at gentage denne Lovbestemmelse. Jeg skal derfor anbefale den til det høje Tings Velvilje og til hurtig Fremme, da det er af Vigtighed, at Loven vedtages hurtigt.

Jeg skal dernæst have den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov angaaende Konvention mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om Arv og Dødsboskifte* samt et *Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916* angaaende Tvistigheder under Skifte og Konkurs. Disse to Forslag hører nøje sammen. Den nu afsluttede Konvention om Arv og Dødsboskifte er den sidste af de fællesnordiske Aftaler, hvis Tilblivelse skyldes Samarbejdet mellem de nordiske Familieretskommissioner, der nu har afsluttet deres Virksomhed. Konventionen slutter sig til de tidligere gennemførte Konventioner af international-privatretlig Karakter om Ægteskab, Værgemaal og Adoption, om Inddrivelse af Underholdsbidrag, om Anerkendelse og Fuldbyrkelse af Domme samt om Konkurs.

Ved Gennemførelsen af det foreliggende Forslag vil der være tilvejebragt en ensartet fællesnordisk Ordning af en Række materielle Retsforhold henhørende til, hvad man kalder „Personalstatuttet“, en Ordning, som omfatter de vigtigste Omraader for Bestræbelserne for at gennemføre internationale Retskonventioner.

I særlig Grad slutter det foreliggende Forslag sig til de allerede gennemførte Regler om Konkurs, idet Dødsboskiftet baade har Lighed og Berøring med Konkurs; begge angaar de Opgørelsen af et formueretligt Bo mellem Interessenterne, og man trænger i begge Tilfælde paa ensartet Maade til en enkelt samlet Behandling, hvor Boets Ejendele end maatte befinde sig, naar Skifte skal ske. Dermed opfyldes ogsaa den i Konkurskonventionens Artikel 11 fastsatte Betingelse for, at denne Konvention kan komme til Anvendelse paa Konkurs i Dødsboer.

Det stærke Samkvem mellem de nordiske Stater og den gensidige Tillid til disses Retsregler og Retspleje gør det særlig ønskeligt og tillige ubetænkeligt, at en nordisk Dødsbokonvention afsluttes. Trangen hertil er stor, da der i de 5 Lande, navnlig mellem de vestlige og østlige, raader store Forskelligheder i Reglerne om Arv, uskiftet Bo og selve Skiftet. Men hertil kommer, at selv om alle 5 Stater allerede nu anerkendte det Princip, at et Dødsbo bør opgøres og behandles i det Land, hvor afdøde havde Bopæl, følger man forskellige Regler med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilket Lands Arvelovgivning der skal bestemme Arvedelingen. Danmark, Island og Norge anvender principielt kun sin egen Arvelovgivning, selv om afdøde var fremmed Statsborger, medens Finland og Sverige her følger Nationalitetsprincippet og anvender Arvelovgivningen i det Land, hvor afdøde var Statsborger. Spørgsmaalet har navnlig Betydning ved Afgørelsen af, hvem der er legale Arvinger efter afdøde, hvilken Virkning der skal tillægges et af afdøde oprettet Testamente eller en af ham med Døden for Øje truffen Disposition, hvorvidt den efterlevende Ægtefælle skal have Ret til at hensidde i uskiftet Bo, samt med Hensyn til Arvingers Ansvar for afdødes Gæld.

Om Forholdet mellem alle 5 nordiske Lande gælder det, at man som Hovedregel har opnaaet Enighed om en Ordning, hvorefter man lader den afdødes Bopæl paa det Tidspunkt, da Skiftet skal ske, være bestemmende for, hvilket Lands materielle Retsregler der skal bestemme Arvingers og Legatarers Rettigheder. Men netop fordi Reglerne herom er forskellige, navnlig mellem de vestlige og de østlige Staters Love, er det fundet rettest, at Statsborgerforholdet kan kræves lagt til Grund, hvor endnu ikke 5 Aar er forløbet siden Bosættelsen.

Hvad angaar Skiftets Sted, Fremgangs-